

“মৰমৰ সন্তানসকল - নাৱৰীয়া তোমালোকৰ নাও পাৰলৈ লৈ যাবলৈ আহিছে, তোমালোক পিতাৰ সৈতে সততাৰে চলিলে তেতিয়া নাও
টুলুং-ভুটুং হ'লেও ডুবি যাব নোৱাৰে”

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলৰ পিতাৰ স্মৃতি যথার্থ ৰীতি নথকাৰ মুখ্য কাৰণ কি?

উত্তৰ: সাকাৰত আহি-আহি এইটো পাহৰি গৈছে যে আমি আত্মা নিৰাকাৰ হওঁ আৰু আমাৰ পিতাও নিৰাকাৰ, সাকাৰ হোৱা কাৰণে সাকাৰৰ স্মৃতি সহজে আহি যায়। দেহী-অভিমানী হৈ নিজকে বিন্দু বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা - ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়।

ওঁম শান্তি। শিৱ ভগৱানুবাচ (শিৱ ভগৱানে কয়)। এওঁ(ব্ৰহ্মা)ৰ নামতো শিৱ নহয়। এওঁৰ নাম হৈছে ব্ৰহ্মা আৰু এওঁৰ দ্বাৰা শিৱ ভগৱানে কয়। এয়াতো বহুত বাৰ বুজোৱা হৈছে কোনো মনুষ্যক বা দেৱতাক অথবা সূক্ষ্মবতনবাসী ব্ৰহ্মা-বিশ্ব-শংকৰক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। যাৰ আকাৰ বা সাকাৰ চিত্ৰ আছে তেওঁলোকক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। বেহদৰ পিতাকহে ভগৱান বুলি কোৱা হয়। ভগৱান কোন হয়, এয়া কোনেও নাজানে। নেতি-নেতি বুলি কয় অৰ্থাৎ আমি নাজানো। তোমালোকৰ মাজতো বহুত কম সংখ্যকেহে যথার্থ ৰীতিৰে জানে। আত্মাই কয় - হে ভগৱান। এতিয়া আত্মাতো হৈছে বিন্দু। গতিকে পিতাও বিন্দুৱে হ'ব। এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক বহি বুজায়। পিতাৰ ওচৰত 30-35 বছৰৰ সন্তানো আছে, যিয়ে আমি কেনেকুৱা বিন্দু স্বৰূপ আত্মা হওঁ সেইটোও বুজি নাপায়! কোনোৱেতো যথা ৰীতিৰে বুজি পায়, পিতাক স্মৰণ কৰে। বেহদৰ পিতা হৈছে সঁচা হীৰা। হীৰাক বহুত ভাল বাকচত ভৰাই থোৱা হয়। কাৰোবাৰ ওচৰত যদি ভাল হীৰা থাকে তেতিয়া কাৰোবাক দেখুৱাবলগীয়া হ'লে সোণ-ৰূপৰ বাকচত ভৰাই তাৰ পাচত দেখুৱায়। হীৰাক সোণাৰীয়েহে চিনি পায় আন কোনেও চিনিব নোৱাৰে। নকল হীৰা দেখুৱালেও কোনোৱে ধৰিব নোৱাৰিব। এনেকৈ বহুতে ঠগ খায়। গতিকে এতিয়া সঁচা পিতা আহিছে, কিন্তু মিছাও এনেকুৱা আছে যে মনুষ্যই ধৰিবই নোৱাৰে। এনেকৈ গোৱাও হয় যে সত্যৰ নাও টুলুং-ভুটুং কৰিব কিন্তু ডুবিব নোৱাৰে। মিছাৰ নাও টুলুং-ভুটুং নকৰে, সত্যৰ নাওক অস্থিৰ কৰিবলৈ কিমান চেষ্টা কৰে। যি ইয়াত এই নাওত বহি আছে তেওঁলোকেও অস্থিৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। ড্ৰেটৰ (বিশ্বাসঘাতক) বুলিও কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে নাৱৰীয়া পিতাৰ আগমন হৈছে। বাগবানো (বাগিচাৰ মালিকো) হয়। পিতাই বুজাইছে - এয়া হ'ল কাঁইটৰ জংঘল। সকলো পতিত নহয় জানো। কিমান মিছা। সঁচা পিতাক কোনো বিৰলাইহে (অতি কম সংখ্যকেহে) জানে। ইয়াত থকাসকলেও পুৰা নাজানে, সম্পূৰ্ণ পৰিচয় নাই, কিয়নো গুপ্ত নহয় জানো। ভগৱানক স্মৰণতো সকলোৱে কৰে, এইটোও জানে যে তেওঁ নিৰাকাৰ, পৰমধামত থাকে। আমিও নিৰাকাৰ আত্মা - এইটো নাজানে। সাকাৰত থাকি-থাকি সেয়া পাহৰি গ'ল। সাকাৰত থাকোঁতে থাকোঁতে সাকাৰহে স্মৃতিলৈ আহি যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল আত্মা-অভিমানী হৈছা। ভগৱানক কোৱা হয় - পৰমপিতা পৰমাত্মা। এয়া বুজাতো একেবাৰে সহজ। পৰমপিতা অৰ্থাৎ একেবাৰে সিপাৰত থাকোঁতা পৰম আত্মা। তোমালোকক আত্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকক পৰম বুলি কোৱা নহ'ব। তোমালোকেতো পুনৰ্জন্ম লোৱা। এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। ভগৱানকো সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। ভক্তই ভগৱানক বিচাৰি থাকে, পাহাৰত, তীৰ্থস্থানত, নদীবোৰলৈও যায়। এনেকৈ ভাবে যে নদী পতিত-পাৱনী হয়, তাত স্নান কৰি আমি পবিত্ৰ হৈ যাম। ভক্তি মাৰ্গত এইটোও কোনেও নাজানে যে আমাক কি লাগে! কেৱল কৈ দিয়ে যে মুক্তি লাগে, মোক্ষ লাগে কিয়নো ইয়াত দুখী হোৱা বাবে বিৰক্ত হৈ গৈছে। সত্যযুগত জানো কোনোবাই মোক্ষ বা মুক্তি বিচাৰে! তাত ভগৱানক কোনেও আহ্বান নকৰে, ইয়াত দুখী হোৱাৰ কাৰণে আহ্বান কৰে। ভক্তিৰে কাৰো দুখ দূৰ নহয়। কোনোবাই গোটেই দিন বহি ৰাম-ৰাম জপ কৰিলেও দুখ দূৰ হ'ব নোৱাৰে। এইখন হৈছেই ৰাৱণ ৰাজ্য। দুখ যেন ডিঙিত বান্ধি থোৱা আছে। এনেকৈ গায়নো কৰে যে দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে সুখত কোনেও নকৰে। ইয়াৰ অৰ্থ নিশ্চয় সুখ আছিল, এতিয়া দুখ হৈছে। সুখ আছিল সত্যযুগত, এতিয়া কলিযুগত হৈছে দুখ সেইকাৰণে ইয়াক কাঁইটৰ জংঘল বুলি কোৱা হয়। প্ৰথম নম্বৰত হৈছে দেহ-অভিমানৰ কাঁইট। তাৰ পাচত হৈছে কামৰ কাঁইট।

এতিয়া পিতাই বুজায় - তোমালোকে এই দুচকুৰে যি দেখিছা সেয়া বিনাশ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক শান্তিধামলৈ যাব লাগে। নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজধানীক স্মৰণ কৰা। ঘৰৰ স্মৃতিৰ লগতে পিতাৰ স্মৃতিও থকাতো জৰুৰী কিয়নো ঘৰ (শান্তিধাম) পতিত-পাৱনী নহয়। তোমালোকে পিতাক পতিত-পাৱন বুলি কোৱা। তেন্তে পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগিব। তেওঁ কয় - মামেকম (মনে মনে কেৱল মোকে) স্মৰণ কৰা। মোকেই আহ্বান নকৰা জানো - বাবা, আহি আমাক পবিত্ৰ

কৰি তোলা। জ্ঞানৰ সাগৰ হয় তেন্তে নিশ্চয় আহি মুখেৰে বুজাব লাগিব। প্ৰেৰণাৰেতো নকৰিব। এফালে শিৱজয়ন্তীও পালন কৰে, আনফালে আকৌ কয় - নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম (নাম ৰূপ বিহীন)। নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম কোনো বস্তুতো নাথাকে। আকৌ কৈ দিয়ে পাথৰ শিলগুটি সকলোতে আছে। অনেক মত আছে নহয় জানো। পিতাই বুজায় - তোমালোকক 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি দিলে সেইকাৰণে দেৱতাসকলৰ আগত গৈ নমস্কাৰ কৰে। কিছুমানতো নাস্তিক হয়, কাকোৱেই নামানে। ইয়াত পিতাৰ ওচৰলৈতো ব্ৰাহ্মণসকলেই আহে, যিসকলক 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও বুজাইছিল। লিখাও আছে যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰে গতিকে ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈ গ'ল। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো প্ৰখ্যাত হয়। নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকলো থাকিব। এতিয়া তোমালোক শূদ্ৰ ধৰ্মৰ পৰা আঁতৰি ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মলৈ আহিছা। বাস্তৱতে হিন্দু বুলি কওঁতাসকলে নিজৰ আচল ধৰ্মক নাজানে সেইকাৰণে কেতিয়াবা কাৰোবাক কেতিয়াবা আন কাৰোবাক মানিব। বহুতৰে ওচৰলৈ গৈ থাকিব। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকল কেতিয়াও কাৰো ওচৰলৈ নাযায়। এতিয়া তোমালোকে সিদ্ধ কৰি কোৱা - ভগৱান পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা। এদিন বাতৰি কাকততো প্ৰকাশ পাব যে ভগৱানে কয় - মোক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোক পতিতৰ পৰা পাবলৈ হৈ যাব। যেতিয়া বিনাশ সমীপত আহিব তেতিয়া বাতৰি কাকতৰ দ্বাৰাও এই আৱাজ কানত পৰিবগৈ। বাতৰি কাকতলৈ ক'ৰ ক'ৰ পৰা বাতৰি আহে নহয় জানো। এতিয়াও প্ৰকাশ কৰিব পাৰা। ভগৱানুবাচ - পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই কয় - মই হৈছোঁ পতিত-পাবলৈ, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। এই পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ সমাগত। বিনাশ নিশ্চয় হ'ব, এইটো নিশ্চয়ো সকলোৰে হৈ যাব। ৰিহাৰ্চে'লো (আখৰাও) হৈ থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যেতিয়ালৈকে ৰাজধানী স্থাপনা নহয় তেতিয়ালৈকে বিনাশ নহ'ব, আৰ্থকোৱেক (ভূমিকম্প) আদিও আহিব নহয় জানো। এফালে বোমা ফুটিব আনফালে নেচাৰেল কেলেমিটিজো (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো) আহিব। অগ্নি আদি নাপাবা, ষ্টিমাৰ (পানী জাহাজ) নাহিব, ফেমন (দুৰ্ভিক্ষ) হ'ব, ভোকত মৰি মৰি খতম (শেষ) হৈ যাব। যিসকলে অনাহাৰে থাকি অনশন কৰে তেওঁলোকে কিবা নহয় কিবা জল বা মৌজোল আদি গ্ৰহণ কৰি থাকে। ওজন কম হৈ যায়। এয়াতো বহি থাকোতেই অকস্মাৎ আৰ্থকোৱেক হ'ব, মৰি যাব। বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব। সাধু-সন্ত আদিয়ে এনেকৈ নকয় যে বিনাশ হ'ব গতিকে ৰাম-ৰাম বুলি কোৱা। মনুষ্যইতো ভগৱানকে নাজানে। ভগৱানেতো নিজেহে নিজক জানে আৰু কোনেও নাজানে। তেওঁৰ অহাৰ সময় আছে। যি আকৌ এই বৃদ্ধ শৰীৰত আহি (অৱতৰিত হৈ) গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া উভতিব যাব লাগে। সেয়েহে আনন্দিত হ'ব লাগে। আমি শান্তিধামলৈ যাওঁ। মনুষ্যই শান্তি বিচাৰে কিন্তু তেওঁলোকক শান্তি কোনে দিব? তেওঁলোকে শান্তি দাতাৰ কথা কয়। এতিয়া দেৱৰো দেৱতো এজনেই উচ্চতকৈ উচ্চ পিতা হয়। পিতাই কয় - মই তোমালোক সকলোকে পাবলৈ কৰি লৈ যাম। এজনকো এৰি নিদিওঁ। নাটক অনুসৰি সকলোৱে যাবই লাগিব। গায়নো আছে যে মহৰ সদৃশ সকলো আত্মা যায়। এইটোও জানে যে সত্যযুগত বহুত কম মনুষ্য থাকে। এতিয়া কলিযুগৰ অন্তত কিমান অনেক মনুষ্য আছে আকৌ কম কেনেকৈ হ'ব? এতিয়া হৈছে সংগম। তোমালোকে সত্যযুগত যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। এইটো জানা যে এয়া বিনাশ হ'ব। মহৰ সদৃশ আত্মাসকল যাব। গোটেই জাকটো গুচি যাব। সত্যযুগত বহুত কম সংখ্যক থাকিব।

পিতাই কয় কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ নকৰিবা, দেখিও আমি নাচাওঁ। আমি আত্মা হওঁ, আমি আমাৰ ঘৰলৈ যাম। আনন্দৰে পূৰণা শৰীৰ এৰিব লাগে। নিজৰ শান্তিধামক স্মৰণ কৰি থাকিলে অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰি গতি হৈ যাব। এজন পিতাক স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পৰিশ্ৰম নকৰাকৈ উচ্চপদ পাবা জানো। পিতা তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তুলিবলৈকে আহে। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিত অলপো শান্তি নাই। শান্তিধাম আৰু সুখধামতহে শান্তি আছে। ইয়াততো ঘৰে ঘৰে অশান্তি, মাৰ-পিট। পিতাই কয় - এতিয়া এই ছিঃ ছিঃ জগতখনক পাহৰি যোৱা। অতি মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকৰ বাবে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিবলৈ আহিছোঁ, এই নৰকত তোমালোক পতিত হৈ গৈছা। এতিয়া স্বৰ্গত যাব লাগিব। তোমালোকে এতিয়া পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। বিয়া আদিত লাগিলে যোৱা কিন্তু স্মৰণ পিতাক কৰিবা। গোটেই নলেজ বুদ্ধিত থাকিব লাগে। লাগিলে ঘৰতে থাকা, সন্তান আদি চম্ভালা কিন্তু বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি ৰাখিবা - পিতাৰ আঙুঠা হৈছে - মোক স্মৰণ কৰা। ঘৰ এৰিব নালাগে। নহ'লে সন্তানসকলক কোনে চম্ভালিব? ভক্তসকল ঘৰত থাকে, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকে তথাপিও ভক্ত বুলি কোৱা হয় কিয়নো ভক্তি কৰে, ঘৰ-সংসাৰ চম্ভালে। বিকাৰত গ'লেও গুৰুলোকে তেওঁলোকক কয় যে কৃষ্ণক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তেওঁৰ দৰে সন্তান হ'ব। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া এই কথাবোৰত যাব নালাগে কিয়নো তোমালোকক এতিয়া সত্যযুগত যোৱাৰ কথা শুনোৱা হয়, যাৰ স্থাপনা হৈ আছে। বৈকুণ্ঠৰ স্থাপনা কোনো কৃষ্ণই নকৰে, কৃষ্ণতো মালিক হয়। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছে। সংগমৰ সময়তে গীতাৰ ভগৱান আহে। কৃষ্ণক ভগৱান বুলি কোৱা নহ'ব। এওঁতো পঢ়োতা হৈ গ'ল। গীতা শুনালে পিতাই আৰু সন্তানসকলে শুনিলে। ভক্তি মাৰ্গত আকৌ পিতাৰ সলনি সন্তানৰ নাম দি দিলে। পিতাক পাহৰি যোৱা বাবে

গীতাও খণ্ডন হৈ গ'ল। সেই খণ্ডিত গীতা পঢ়িলে কি হ'ব। পিতাইতো ৰাজযোগ শিকাই গৈছে, সেই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা কৃষ্ণ সত্যযুগৰ মালিক হ'ল। ভক্তি মাৰ্গত সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনিলে কোনোবা স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব জানো? এইটো খেয়ালেৰে কোনেও নুশুনেও আৰু তাৰ পৰা একো লাভো নহয়। সাধু-সন্ত আদিয়ে নিজে নিজে মন্ত্ৰ দিয়ে, ফটো দিয়ে। ইয়াত তেনেকুৱা কোনো কথা নাই। অন্য সংসংগলৈ গ'লে ক'ব অমুক স্বামীৰ কথা। কাৰ কথা? বেদান্তৰ কথা, গীতাৰ কথা, ভাগৱতৰ কথা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাক পঢ়াওঁতাজন কোনো দেহধাৰী নহয় আৰু তেওঁ কোনো শাস্ত্ৰ আদিও পঢ়া নাই। শিৱবাবাই জানো কোনো শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছে! মনুষ্যই পঢ়ে। শিৱবাবাই কয় - মই গীতা আদি একোৱেই পঢ়া নাই। এই ৰথখন য'ত বহি আছোঁ, এওঁ পঢ়িছিল, মই পঢ়া নাই। মোৰতো গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। এওঁ নিতৌ গীতা পঢ়িছিল। ভাটো চৰাইৰ দৰে কণ্ঠ (মুখস্থ) কৰি লৈছিল, যেতিয়া পিতাই প্ৰৱেশ কৰিলে তেতিয়া তৎক্ষণাত্ গীতা এৰি দিলে কিয়নো বুদ্ধিত উদয় হ'ল - এয়াতো শিৱবাবাই শুনায়।

পিতাই কয় - মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিওঁ সেয়েহে এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া। কেৱল মামেকম স্মৰণ কৰা। এইটো পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। সঁচা প্ৰেমিকাৰ বাবে বাবে প্ৰেমিকৰ স্মৃতি আহি থাকে। গতিকে এতিয়া পিতাৰ স্মৃতিও এনেকৈ দৃঢ় হৈ থকা উচিত। পাৰলৌকিক পিতাই কয় - সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা আৰু স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। ইয়াত অন্য কোনো আৱাজ কৰাৰ, বাদ্য আদি বজোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। ভাল ভাল গীত আহিলেও বজোৱা হয়, যাৰ অৰ্থও তোমালোকক বুজোৱা হয়। গীতা ৰচনা কৰাসকলে নিজে একো নাজানে। মীৰা ভক্ত আছিল, তোমালোকেও এতিয়া জ্ঞানী হৈছা। সন্তানসকলৰ দ্বাৰা যেতিয়া কোনো কাম ভালকৈ নহয় তেতিয়া বাবাই কয় - তুমিতো ভক্তৰ নিচিনা। তেতিয়া তেওঁ বুজে যে বাবাই মোক কিয় এনেকৈ কলে? পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰা, পয়গম্বৰ হোৱা, মেচেঞ্জাৰ (বাৰ্তাবাহক) হোৱা, সকলোকে এইটো বাৰ্তা দিয়া যে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা তেতিয়া জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যোৱাৰ সময়। ভগৱান এজনেই নিৰাকাৰ, তেওঁৰ নিজৰ দেহ নাই। পিতাইহে নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। মনমনাভৱৰ মন্ত্ৰ দিয়ে। সাধু সন্ন্যাসী আদিয়ে এনেকৈ কেতিয়াও নকয় যে এতিয়া বিনাশ হ'ব, পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাইহে ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলক স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়ে। স্মৰণৰ দ্বাৰা হেল্থ (স্বাস্থ্য), পঢ়াৰ দ্বাৰা ৱেল্থ (সম্পত্তি) প্ৰাপ্ত হ'ব। তোমালোকে কালৰ (মৃত্যুৰ) ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। তাত কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। দেৱতাসকলে কালৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এনেকুৱা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে যাৰ বাবে পিতাৰ দ্বাৰা ভক্তৰ উপাধি পাব লগা হয়। পয়গম্বৰ (দেবদূত, বাৰ্তাবাহক) হৈ সকলোকে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰাৰ বাৰ্তা দিব লাগে।

(2) এই পুৰণি সৃষ্টিত কোনো শান্তি নাই, এইখন হৈছে ছিঃ ছিঃ জগত ইয়াক পাহৰি যাব লাগে। ঘৰৰ স্মৃতিৰ লগতে পাৱন হ'বৰ কাৰণে পিতাকো নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: ত্যাগ, তপস্যা আৰু সেৱা ভাৱৰ বিধিৰ দ্বাৰা সদায় সফলতা স্বৰূপ হোৱা
ত্যাগ আৰু তপস্যাই হৈছে সফলতাৰ আধাৰ। ত্যাগৰ ভাৱনা থকাসকলহে সঁচা সেৱাধাৰী হ'ব পাৰে।
ত্যাগৰ দ্বাৰাই নিজৰ আৰু আনৰো ভাগ্য গঢ়ি উঠে। আৰু দৃঢ় সংকল্প কৰা - এয়াই হৈছে তপস্যা। গতিকে
ত্যাগ তপস্যা আৰু সেৱা ভাৱেৰে হৃদৰ অনেক ভাৱ সমাপ্ত হৈ যায়। সংগঠন শক্তিশালী হয়। এজনে ক'লে
আনজনে কৰিলে, কেতিয়াও 'তুমি-মই', 'মোৰ-তোমাৰ' আদি ভাৱ উদয় নহ'লে তেতিয়া সফলতা স্বৰূপ,
নিবিঘ্ন হৈ যাব।

স্লোগান: সংকল্পৰ দ্বাৰাও কাকো দুখ নিদিয়া - এয়াই হৈছে সম্পূৰ্ণ অহিংসা।

!! ওঁ শান্তি !!